

מציאת האשה פרק ששי כתובות סמ.

עין משפט נר מצוה

ל א מיי פ"כ מהל'
אבות הלכה א סמג
לאון פא טו"ש א"ש
סמוק קוג ספי"ה:
לח ב טו"ש א"ש ס'
קיד ספי"ז:
לג א מיי שם הלכה ט
טמנ שם טו"ש ט
ס' קוג ספי"ח:
מ ד מיי שם הל' ו טור
ש"ע שם ספי"ג:
מא ה מיי שם טור ש"ע
ס' ספי"ג:
מב ו מיי שם הלכה ה
טור ש"ע שם ספי"ג:

תוספות ר"ד (המשך)

והשתא דאינהו קמה
אמרת ויתרה וקס"ד
רשעמא דר"י הוי דביני
שוכטו הנכסים בירושה
דמי הירוש כדן הלווק
רין וכמו שאינה גובה
מן הלקוחות הוא גובה
גובה מן הירושין ואם מתו
הבנים אין הבנות גובות
מירושין וכשניו אחין
בצפון יורשות את אחיהן
אין זו גובה על זו ומשה'
א"ל גדולה מו אביו שאף
מן הלקוחות הוא גובה
וכ"ש מן הירושין ואהדר
ליה ברי"ה ש"ה דאיכא
ירושה ברי"ה פ"י שהגיני
בידה ריח מן הנכסים
האלה לירש חצי' וטעמא
דפרנסת הוא כדאמר שאנו
אומרים דעתי של אב
ואינו שחתבוהו בתו
והשתא דאית לה חילוקא
בנכסין אין רצונו שטול
פרנסתה שהיה יש לה
ואינה מנכה אבל לעולם
גובה מן הלקוחות בין
מירושין האחים אם מתו:
א"ל רב יומר לר"א אל'
בעלמא דאיכא ירוח ביה
ה"ל דלא יתיבין לה ע"ג
א"ל ירוח ביה מהני נכסי
קאמינא. ופסקי רבואתא
ה"ל כ"ר"י משום דר"א
מרחן למילת' ובידושלמי
פסק הלכה כ"ר"ח: אמר
אמימר בת יורשת הוא
פ"י ע"ג שהקנו לה חכמים
ברית יורשה תקנו לה
א"ל ר"א אילו בעי לסלוקי
בוויי דלא מצי
לסלוקא [א"ל אין א'
בין] בחזא ארעא הנ"ץ
דלא מצי מסלקן א"ל
אין ור"א אמר בת ב"ח
היא ואף אמימר הרה ביה
למימר כ"ר' אשי דבעלת
חוב היא ומצי לסלוקי
בין בוויי בין בחזא
ארעא וכך ה"ל. ובענין
והשתא דאמר בע"ח היא
דאבא או דאחי פ"י האין
הטילו חכמים חוב זה
על היתומים כאילו לפרוע
חוב אביהם או לפרוע
חובם למינ"י לבינונית
ושלא בשבועה חובותיה
ובשבעה פ"י א"ב בע"ח
דאבא לא גביא אל'
מזיבורית ובשבעה דלא
אפשש צריי כדן הבא
ליפרע מנכסי יתומים
ואי בע"ח דאחי היא
גביא מזיבורית ושללא
דיבורה ת"ש דהרינא אביה
לברית דר"א (ס) מר
בר"א זבורית ובשבעה
ש"מ בע"ח דאחי היא פ"י

תלך ליה רב רבני בני חמי. פירש ר"ח שאלות הרבה שאלו והיו
אגרות תפירות זו לזו וצין אומר תפירות כמז שאלה זו
ונקונטרס פי' צין השיטין וכן אמר צירושלמי בהנזקין תלי לי ציני
שיטא: משום רווח בירא. יש להסתפק היכא דליכא עשר
צנות דליכא רווח צימא מהו:
ואישתיקן. מנאן רגיל ר"ת
כשהיה יושב צדין
ואחד מצעלי דינין מגוס לחזרו ואומר
כך וכך תמחייב לי צדין רגיל היה ר"ת
לומר שקר אתה דובר כי לא יתחייב
שאל אין לו לדיין לומר כך מה היה
מוכיח דב מנימי מדאשתין אמימר:
מעמלא דבית. וא"ת היכי דמי
אז נשכירות שיצא מן
הצמים פשיטא שפורפת דהא מקרקעי
אינשו ואז נשכירות שגבו כבר הני
מטלטלי ממש הוו ויש לומר דמיירי
שהשכירו הצית לשנה ועמד צו השוכר
תני שנה ואע"ג דכצו תמחייב על מה
שעמד צבית גובה וצו תשיב מטלטלי
דשכירות אינה משתלמת אללא לנכסין:
ובשמתא דהוי מאן דלא ימיא
ליה. וא"ת אע"פ

שאל יהא נרין הפרה כדאמרין צאלו
הן הגולין (ממט דף י"א: וס) נדוי על
תנאי נרין הפרה מנלן מהיודה דתמידי
אם לא ביצאמוי אלך וגו' אף על פי
שקיים התנאי היו עלמתי מנגולגין
צארין וי"ל דה"מ צדכר שהמנודה
מסופק בשעת נדויו אם יתקיים
התנאי כי הסם דמאריה וגנני צדידי
שמים לא היה יכול לשומרו והוי כאלו
אין תנאי כלל אלל הכא שצידו לקיים
התנאי אין נרין הפרה. ר"ת:

ליה רב יומר לרב אשי אללא מעתה אשכחה מציאה בעלמא דאיכא
רווח ביהא הכי נמי דלא יתיבין לה עישור נכסים אמר ליה אנא
רווח ביהא מהני נכסי קאמינא אמר אמימר בת יורשת הוא אמר ליה רב
אשי לאמימר אילו בעי לסלוקא בזווי הכי נמי דלא מצי לסלוקא אמר ליה
אין אי בעי לסלוקא בארעא הכי נמי דלא מצי מסלק לה אמר ליה אין
רב אשי אמר בת בעלת חוב הויא ואף אמימר הדר ביה דאמר רב מניומי
בריה דרב ניחומי הוה קאמינא קמיה דאמימר ואתאי האי איתתא לקמיה
דהות קא בעיא עישור נכסים וחזיתיה לדעתיה דאבי בעי לסלוקא בזווי הוי
מסלק לה דשמעי מאחי דהוו קאמרי לה אילו הוה לן זווי סליקנא בזווי
ואישתיק ולא אמר להו ולא מידי והשתא דאמרת בעלת חוב הויא דאבא
או דאחי למאי נפקא מינה למיזבא לבינונית שלא בשבועה וזיבורית
בשבועה מאי תא שמע דרבינא אגביה לברתיה דרב מר בר בריה דרב
אשי הבינונית ושללא בשבועה מכריה דרב סמא בריה דרב אשי זבורית
בשבועה (ס) שלח ליה רב נחמיה בריה דרב יוסף לרבה בר רב הונא וזמא
מנהרדעא כי אתיא הא איתתא לקמך אגבה עישור נכסים אפילו
מאיצטרוכלא אמר רב אשי כי הוינן בי רב כהנא יהוה מגבינן אפילו
מעמלא דביתו שלח ליה רב ענן לרב הונא הונא חברין שלם כי אתיא הא
איתתא לקמך אגבה עישור נכסי הוה יתיב רב ששת קמיה אמר ליה זיל
אימא ליה ובשמתא יהא מאן דלא אמר ליה ענן ענן ממקרקעי או ממטלטלי
ומאן יתיב בי מרויחא ברישא אול רב ששת לקמיה דרב ענן אמר ליה מר
רבה ורב הונא רביה דרבה ושמותי שמית מאן דלא אמר ליה ואי לאו דשמית
ריא הוה קאמינא ענן ענן ממקרקעי או ממטלטלי ומאן יתיב בי מרויחא
ברישא אול רב ענן לקמיה דמר עוקבא א"ל חזי מר היכי שלח לי רב הונא
ענן ענן ועוד מרויחא שלח לי (א) [לא ידענא] מאי ניהא א"ל אימא לי איזי
גופא

תלה ליה רב רבני בני חמי. שלח לו אגרת שלומים ותלה שאלה זו
צין השיטין: הוה יסבי ר' חייא קמיה. דרבי כשצאת שאלה זו לפניו:
רבי חייא מאי עיבדו דקא מיבעי ליה מכרו או משכנו:
דמשמע הכי ומשמע הכי. והוא כשישיב תשובתו יפרש אם שניהם
שויע לו או (אם) יש חילוק ציניין ומהו

אומר על שניהם: אחד זה ואחד זה
אין מוציאין. אחד לפיכך ואחד
למונות: עד שמה הן. ופלה הירושה
לפני הצנות: ויפרי. עישור נכסים
ולא אמרי' מיטול עישור נכסים תחלה
כמו שנטלה זו ואח"כ יחלוקו אללא זו
שקדמה ונשאת ונכסה וצת על הצת
אין לה עישור נכסים שהרי שתיין
שוות צירושיה: גדולה מו. שאפילו
שיעבדו אחין את הנכסים יפה כח
פירסה לנרוף לקוחות וזו שהנכסים
בעין אמרת ויתרה: נימא ליה מאן
אמר. אללא לאו שמיע ליה ולא קבלה
ומשום הכי לא הדר נמי מהא דשמי
צנות וכו': (ועלם לא הוה שמיע ליה.
מעיקרא וכי שמעה קיבלה וכי אוחציה
ר' חנינא כבר הוה שמיע ליה וקיבלה
ומש"ה לא א"ל מאן אמרה: ושאיני
הס. הא דלא הדר ציה ממאי דאמר
שניה ויתרה: משום רווח צימא.
שהרי שכתרה הרבה שנטלת חצי
הירושה: יורשם הויא. עישור נכסים
שמתקו לה צמורת ירושה תקינו לה:
אין. צלמת לא מנא לסלוקא צווי ולא
צחא ארעא שאלס רובה נוטלת חלקה
מכל קרקע וקרקע ואין יכולין להקנות
לה חלקה צמקוס אחד: בעלמא חוב
הויא. ומצי לסלוקא צווי או צחא
ארעא: נימא צינונים ושללא צבועה
כו'. אי בעלת חוב דלא צלח איהא אינה
גובה אללא מן היצבורית ואינה נפרעת
אללא צבועה שלא נטלה מנכסים הללו
כלום דקיי"ל (גיטין מה): אין נפרעין
מנכסי יתומים אללא מן הצבורית ואין
נפרעים מהן אללא צבועה ואי בעלת
חוב שלהן אין כאן צא ליפרע מנכסי
יתומין: רב אשי מת ונת רב סמא צנו
צחיי"ד) וכשצאת צתו ליפרע נטלה
מחלקו של מר צר רב אשי שהיה קיים
צינונית שלא צבועה אלמא בעלת
חוב דלחי הויא: ומכריה דרב סמא
ויצורים. לפי שבעלת חוב של אצוי
היתה שהיה אחיה: כי אשיה הויא
אישתא. אשה אחת צלח לפני ר'
נחמיה שהיה לה ליעול עישור נכסים
צמקומו של רבה צר רב הונא וצקשה
ממנו לשלוח לו דבר מאתו שישתדל
צדינה: אצטרובלא. מושג אמת
הרחים כמות שהן ומקרקעי חשיב
לכו: **מעמלא דביטי.** שכירות הצמים
ממקרקעי קא אתי: הוה יסבי רב
שם קמיה. כשצא צלח לפניו
ואיקפד רב הונא על דקרייה הונא
צברין: א"ל רב הונא לרב ששת: זיל
אימא ליה. צלשון גנאי כאלר אומר
לך: ובשמתא. מהיה אם לא תאמר
צלשון זה: ענן ענן. מהיכן אתה

אומר להצבות ממקרקעי או אפילו ממטלטלי ועוד שאלה אחרת השיבני:
מאן יסבי צי מרויחא צרישא. מי מיסב צבית צלח צרש הקרואים.
כשהיו מסבוכים היה ניכר מציבתן מי הוא הראש שהגדול מיסב צמטה אחת לראש השולחן ושני לו צמטה אחרת לנמטה הימנו: א"ל מר
רבה. אתה רב הונא רבן. ולפיכך אמר לו כך שלא יכעוס עליו על שנעשה שליח צדכר ומראהו פנים שעל כרחו נעשה שליח לך:
ההנסיים בירושה ולי' תטול פרנסתה תחלה כי היכי דשלקה ראשונה והדר תפלוג אלא כיון שלא הספיקה
לגבות פרנסתה עד ודפלי נכסי ירוש' אבדה פרנסתה א"ל ר"ח גדולה מו אמרו מוציאין לפרנסה ואין מוציאין
למונות ואת אמרת שני

(א) גיטין נה. (ב) צ"ב סו.
(ג) ר"ל (ד) (ה) אחריו.
יע"ד.

מוסף רש"י

וגטלה עישור נכסים.
שום משפט הצנות בעת
גבות או משאין ליעול
עשור נכסים עשור נכסות
פרנסת מונית, לנד מה
צינונו מונית עד אותה
שעה (גיטין נה.). ולא
הספיקה שניה לגבות,
פירסה, עלה נכס, עד
שמת הבן. ונפלה כל
הירושה לפני שתיין (סו.).
שניה ויתרה. אצרה
עשור נכסים שלה ולא
אחינן מינע עשור נכסים
צרישא ושאלי יחלוקו צויה,
דעמלא דקמיי עשור
נכסים כדי שמהא לזנת
פירנסת ישאון והא לזנת
טפי אמר ר'. אצרה
חובני. וכי מפני קדמה
זו אצרה זו, גדולה
מו אביו. אמר. שאפילו
מכר האל את הנכסים,
מוציאין. מיד הלקוחות
יעשור לפרנסה ואע"פ
שאל מוציאין למונות
ממשעבדי, ואת אמרת
שניה ויתרה. מפני שלא
הספיקה. ואלה שבעבדי זה
אחרים שהא גדולה מו
אמרו שתפסיק ועשוי סתן
צפניו תפסיק (סו.).

תוספות ר"ד

נדונייתן מנכסיו והלך
א"פ"ש שלא צוה האב על
נכסיו מחייבין היתומים
לחת לן פרנסתן אבל
היכא שצוה האב שלא
יתפרנסו מנכסיו הכל לפי
צוואתו ואין לנו לחייב
את היתומים: תלא ליה
רב לר' בני חזי האחים
שעבדו מהו פ"י שלח לו
אגרת שלומים וביני חזי
כתב לו האחים שפרנסת
ומכרו נכסי אביהן מהו
פ"י יכולין הבנות לטרוף
פרנסתן מאותן הלקוחות
או לא הוה יתיב ר"ח
קמיה דר' ואמר מכרו
קמבעי ליה או משכנו
עד זמן קצוב ולא נכנס
לגמרי א"ל מאי נפקא
לך מיניה בין מכרו בין
משכנו מוציאין לפרנסה
ואין מוציאין למונות
פ"י האחים שמכרו נכסים
אחר מות אביהן מוציאין
מן הלקוחות לפרנסת
הבנות משמשה שמת
אביהן חוב מטול עליהן
לפרוע פרנסתן ואל כל
כמנייהו למכור נכסי
אביהן שנשתעבדו לן
משעת מיתת אביהן
ואין מוציאין למונות
כדתן אין מוציאין למונות
האשה והבנות מנכסים
משועבדים מפני ת"ע
שאין לה קצבת א"ל
פרנסת הבת י"ל קצבה ע"ג
ודמאי חוב כלל דעלמא
וטריף ממשעבדי: איתמר
מי שמת והיחב ב' בנות
ובן וקדמה ראשונה שניה
ע"ג וכל הספיקה היתה
לגבות עד שמת הבן א"י
שניה ויתרה פ"י אבדה
חלק פרנסתה כיון שגפלו